

БЕРЕЗАНЬ

№44 (9695) П'ятниця, 29 жовтня 2021 року

Газета заснована
1 січня 1932 року

Передплатна ціна газети
на місяць – 19,00 грн

Реформа, якої не чекали. Чи ж переживемо?..

Людмила ДЕХТЯРЕНКО.

З побажанням недругу – жити в епоху змін, ми всі знайомі ще зі школи. Та до пори до часу воно ніяких особливих емоцій у нас не викликає, аж поки ці самі зміни не вриваються в наше життя, перевертаючи все з ніг на голову. Україні в цьому сенсі неабияк “поталанило” – ми вже не перший рік зазнаємо кардинальних перетворень у різноманітних сферах, від чого краще жити чомусь не стає, лиш клопоти додаються й приводи для головного болю. Чого лише варті реформи в енергетичній царині, з її світовими цінами на газ для підприємств по 30 гривень за спожитий кубометр блакитного палива, від чого волосся дибки стає? А медицина? Реформатори обіцяли й медикам, і пацієнтам справжній рай у лікарнях, поліклініках й амбулаторіях. Першим – високі зарплати, другим – якісний медичний сервіс без колишніх поборів. Що ж маємо насправді? Люди як і раніше оплачують лікування з власної кишені, бо тих коштів, які виділяє Національна служба здоров'я України, навіть на зарплати працівникам не завжди вистачає, не те що на медикаменти. І куди не кинь оком – скрізь запроваджуються подібні недореформи, я б їх так назвала, які повністю відірвані від наших реалій. Вони заганяють людей у глухий кут безвиході, остаточно відбираючи віру в зміни на краще. Одна з таких реформ – в системі Укрпошти, докотилася й до Миколаївщини, зокрема до нашого колишнього Березанського району.

Національний оператор поштового зв'язку – Укрпошта – завжди позиціонував себе як структуру, що присутня практично в усіх населених пунктах нашої держави. Виплата пенсій, перекази, листування, відправлення, передплата та доставка газет і журналів, торгівля товарами першої необхідності, оплата комунальних послуг – все це та чимало іншого у віданні її працівників. А листоноші, – то взагалі окрема розмова. Місцеві жителі, які всіх у селі знають, і пенсію стареньким принесуть, і періодичку передплащать, і замовлене доставлять, й просто побалакають із самотніми людьми, яким так не вистачає спілкування. Вся ця інформація від поштовиків багато разів доносилася до громадян, в тому числі й зі сторінок “Березані”, у часи, коли почався відтік клієнтів пенсіонерів, які обрали банківське обслуговування. “Не переходьте до банків, – закликала Укрпошта. – Банкоматів у районах зовсім мало, тож зі зняттям готівки будуть проблеми. Ми ж є скрізь!”

Ольга Георгіївна Кулеш – начальник ППЗ №52, намагається освоїтися в наших селах, де немає ні покажчиків вулиць, ні номерів будинків. Працює з 1 жовтня, що вже радус, не втекла від труднощів, значить буде намагатися виправити всі сьогоднішні недоліки. Принаймні ми на це всі дуже сподіваємося.

Та ось декілька років тому ситуація кардинально змінилася. Національний оператор поштового зв'язку, напевне, зовсім забув, що говорив раніше, й вирішив видозмінити умови надання своїх послуг. Взяв та й позакривав поштове відділення у малих по чисельності населення селах, чомусь вирішивши, що обслуговування пересувними відділеннями поштового зв'язку (ПВПЗ) буде доцільнішим. Накупили імпортованих машин, набрали нових працівників – начальників, листонош й водіїв, та й давай обслуговувати!

Одними з перших під цей каток новачки потрапили чернігівці. У вересні 2018 року “Березань” друкувала матеріал Наталії Потапчук “В очікуванні поштового трактора” про цей провальний експеримент, який збурих людей. В статті зокрема було приведено загальний висновок моніторингу, проведеного Департаментом економічного розвитку Чернігівської облдержадміністрації у 15-ти районах. У ньому йшлося про виявлення ряду типових для всіх проблем: вимушене чекання поштової машини під відкритим небом, неузгодженість графіків роботи пересувних відділень з органами місцевого самоврядування, недотримання встановлених графіків, поява великих черг до машини, а подекуди й неможливість відправити пошту, бандероль чи переказ, затримки з виплатою пенсій, несвоєчасне отримання періодичних видань, неякісне сортування газет за адресами. Відтак “позитивних наслідків впровадження проекту на зазначених територіях не було відмічено”, – резюмував Департамент.

Ну як, згадали цей матері-

ал, шановні наші постійні читачі? Нічого він вам сьогодні не нагадає? Ось прямо один в один, як у нас нині. Тільки виникає резонне запитання, – чому при негативних результатах запровадження експерименту ще трирічної давнини, що змусило десятки тисяч людей на Чернігівщині відмовитися від послуг Укрпошти та істотно знизило тиражі сільських газет, поставивши їх на грань закриття, керівництво Національного оператора не полишило його, а настійливо продовжує просувати в інші регіони України? Чи, як подекують люди, – вся справа у “відкатах” за придбання сотень автівок для пересувних відділень, бо лише в Миколаївській області їх буде 90?

На Березанщині цей проект почали втілювати в життя 1 жовтня. Перед цим всі начальники відділень та листоноші були попереджені про їхнє скорочення та закриття закладів. Пощастило лише Березанці та Коблевою, де все залишилося по старому. Згодом стало відомо, що в Краснопіллі листоношею залишиться працювати Лілія Вікторівна Яремко і, до слова, в цьому селі на сьогодні ніяких проблем немає.

Натомість в інших – справжній аврал. Люди обривають редакційні й стаціонарні, й мобільні телефони, намагаючись дізнатися, де їхні газети, коли вони отримають пенсії та зможуть оплатити комунальні послуги? Я вже й не пам'ятаю, чи був бодай один день, коли б з трубки лунали обурені нарікання – то зі слізьми в голосі, а то й з “міцним” супроводом. І, що особливо прикро, претензії в переважній більшості звучать на адресу редакції: “Ми ж передплатили Вашу газету,

Родина Двойних з Попільного зовсім не в захваті від того, що закрили їхнє поштове відділення та почали курсувати ППЗ. Ні газет не знайдеш, ні платежі не проведеш, бо день приїзду поштової машини не співпадає з їхньою можливістю її застати. В результаті вирішили не передплачувати “Березань” на наступний рік, хоча й люблять її читати.

чому її нема, чому приносять із запізненням?”.

Найбільше скарг надходило з Тузлів, Лиманів, Лугово, Андріївки, Попільного, Щасливого, Комісарівки, Василівки, Анатолівки, Малахового, Українки та Данилівки. Дещо “затримались” красняни, але вже 26 жовтня надійшло 3 звернення. Спочатку до редакції завітав чоловік з претензією, що не отримав за місяць жодної “Березані”. Ми віддали йому чотири примірники зі своїх запасів. Але ж ці запаси не бездонні, всім не вистачить. Тим паче, що ми платимо Укрпошті за адресну доставку нашим читачам третину від передплатної вартості газети! Дві жіночки нарікали, що не знають, ні де “ловити” поштову автівку, аби вирішити свої питання, ні де шукати черговий номер нашого видання. Мешканець Попільного розповів, що на запитання: “Де ж газета?” йому відповіли: “Ми залишили жіночці на початку вулиці. Вона Вам її принесе”. Хто така, як звати, – відповіді нуль. Не дочекавшись обіцяного, він почав телефонувати до редакції.

Ці декілька прикладів, – просто крапля в морі від того, що ми наслухались. Працівники семи ППЗ, що обслуговують Березанщину, в цьому твердо переконана, – також. Люди в один голос вимагають повернути їхніх місцевих листонош, яких знають вони і які знають їх. Їх не страшно пускати в домівку, бо вони свої. А зараз хтозна, хто приїхав до двору, кажуть вони, – чи працівники Укрпошти, чи якісь аферисти, ласі до грошей стареньких і немічних?

Інша проблема – не продумана логістика. Чи не найбільше постраждала від

її огрівів Андріївка. Через це село ППЗ №51 та №52 проїжджають аж чотири рази – у четвер, п'ятницю, суботу та вівторок, до андріївців же №57 потрапляє лише в наступну після друку газети середу. Кому ж потрібна “Березань” із таким запізненням, коли через сарафанне радіо вже всі новини відомі, а оголошення втратили актуальність? Чому не можна оптимізувати доставки, аби громадяни не обурювалися?

Найприкріше в цій ситуації те, що саме про такий розвиток подій ми попереджали керівництво Миколаївської дирекції Укрпошти. Натомість директор Єгор Євгенович Косороков, який приїжджав до Березанки для зустрічі з активом громади, переконливо запевняв, що проблем при запровадженні цього проекту не буде. Це ж саме він казав і під час онлайн-конференції для журналістів – і що листоноша з водієм розвозитимуть пенсії та періодичні видання по домівках, а в цей час начальник ППЗ видаватиме та прийматиме бандероль й посилки в точці присутності (або колишнє поштове відділення, або інше надане владою приміщення) та прийматиме комунальні платежі. По факту ж виходить, що машина може простояти передбачені графіком роботи години в одному місці, а у великих населених пунктах ще зумій її відшукати! І це ж ще навіть не задошило, не засніжило... Що тоді робитимуть міські працівники, звиклі ходити по асфальту та плитці, серед нашого повсюдного бездоріжжя? Що робити хворим людям, яким ще треба якийсь дошкандибати у відведені години до того пункту присутності? Взяти хоча б Анатолівку, де від краю до краю села – 7 кілометрів? Не

встиг – все, чекай наступного приїзду та моли Бога, щоб допоміг швидше перебирати хворими ногами...

Описуючи цю непросту ситуацію, яка склалася у нас, а з 1 листопада та 1 грудня зачепить всі інші регіони Миколаївщини, в мене виникла думка запросити дуже небідного керівника Укрпошти України пана Смілянського проінспектувати роботу придуманого в Києві дітища. А що, навіть царі та імператори, якщо не хотіли втратити довіру підданих, “виходили в люди”, аби дізнатися думку народу про себе та свої діла. Потім робили висновки. Може побачить, що накоїв, та схаменеться?

Але то так, ліричний відступ. По суті ж ми зараз стоїмо перед величезною проблемою, розв'язати яку неможливо без підтримки влади та депутатів. Через неякісну роботу ППЗ газета “Березань” може припинити свою майже 90-річну історію, бо люди не хочуть її передплачувати через погану доставку. Зрозуміти їх можна – не такі ми всі багаті, щоб розкидатися грошима на вітер. Але ж чи готові березанці взагалі залишитися без свого газетного літопису, який вірою й правдою служив людям стільки років?

Отож, дорогі читачі, оце вирішила поділитися з вами своїм і вашим наболілим. Як вчиняти, – вирішуйте самі. Моя порада – звертайтеся не лише до редакції, а й до влади та депутатських корпусів, телефонуйте й до інших редакцій, бо вам не лише “Березань” не носять, а й інші видання. “Борітеся – поборете!” – писав наш великий Кобзар. Іншу частину його рядочка закінчу дещо перефразувавши: “І хай нам Бог помагає!”.

♦ *На злобу дня*

На Березанщині тривають осінні екологічні заходи

В селі Михайлівка та на території "Красного каньйону" поблизу Березанки відбулися заходи з прибирання території, покосу трави та кущів. Компанія ДТЕК ВДЕ продовжує системно підтримувати заходи, що спрямовані на збереження та поліпшення стану довкілля на Березанщині. Зовсім нещодавно відбулися екологічні акції на узбережжі Тилігульського лиману. Цього разу, за підтримки компанії ДТЕК ВДЕ, організатори заходу – громадська організація "ЕКО Березань" та більше двох десятків активістів – об'єдналися на толоку з наведення ладу в мальовничих місцях біля цієї водойми.

Метою було планування території під майбутні парки, розчистка від бур'яну та розв'язання екологічної проблеми – засмічення зон відпочинку та майданчиків для дозвілля. Під час толок вдалося зібрати понад 50 мішків сміття, яке було вивезено до місць утилізації.

Компанія ДТЕК ВДЕ не вперше підтримує екологічні заходи. Будівництво сонячних та вітрових електростанцій дозволяє суттєво знизити викиди в атмосферу продуктів CO₂, а розвиток зеленої енергетики, національним лідером якого є компанія ДТЕК, сприяє відновленню екології не тільки нашого регіону, а й всієї України.

"Такі заходи дуже важливі для нас. Ми не тільки прибираємо територію та плануємо майбутні май-

данчики, але й згуртуємо активних мешканців нашої громади. Вже цього року ми створили ініціативну групу,

яка одержала перемогу й фінансування нашого проєкту в рамках програми "Громада своїми руками" від компанії ДТЕК і продовжуємо разом працювати над покращенням вигляду нашого села та довкілля. Ми долучаємо до наших заходів нове покоління небайдужих до екології нашого рідного краю. Під час толоки учасники не тільки займаються прибиранням, але й навчаються дбайливо ставитися до навколишнього середовища. Ці заходи дозволяють нам крок за кроком відновлювати красу нашого краю. Ми як завжди щиро вдячні представникам компанії ДТЕК ВДЕ за підтримку, вважаємо, що цей внесок є системним підходом до розв'язання екологічних проблем не тільки села Михайлівка, але й Миколаївщини в цілому", – зазначила Оксана

Тарасова – мешканка Михайлівки, представник ініціативної групи, яка взяла активну участь в екологічних заходах.

Наступні толоки відбуватимуться й надалі в "Красному каньйоні". Там, в передмісті Березанки та на околиці села Красне екоактивісти готують новий популярний об'єкт з дендропарком і зоною зеленого туризму. Компанія ДТЕК ВДЕ та екологічні організації Березанської територіальної громади планують і в майбутньому організовувати та підтримувати заходи, спрямовані на поліпшення екологічного стану довкілля.

Д. МІСЮРЬОВ.

1969-ий: острів Даманський, перший газетяр району та гарячі василівські парубки

Продовження.
Початок у номері 43
"Березань"

ВСІМ СМЕРТЯМ НАЗЛО

Пролітають роки. Стираються в пам'яті обличчя тих, хто в часи найстрашнішої з воєн в історії людства зі зброєю в руках захищав рідну землю від лютого ворога. 28 жовтня – сімдесят сьома річниця визволення України від німецько-фашистських загарбників. На сьогодні з тих, хто в ті вікопомні роки брав участь в боях, в живих залишились одиниці. Але їхні імена, як й імена тих, кого вже давно немає, повинні залишитись в пам'яті покоління навечно.

До війни Сергій Якович Меркулов працював шофером у ліспромисловому господарстві. Деколи доводилось проводити за баранкою по чотирнадцять годин і більше. Щоправда оте "за баранкою" не зовсім точне. Він ніколи не мав звички відсиджуватись у кабіні, доки робітники ліспромгоспу завантажать чи розвантажать автомобіль. Сергій не уявляв, як це можна молодому й сильному сидіти в кабіні чи стояти осторонь, коли інші трудяться. І він засукував рукава.

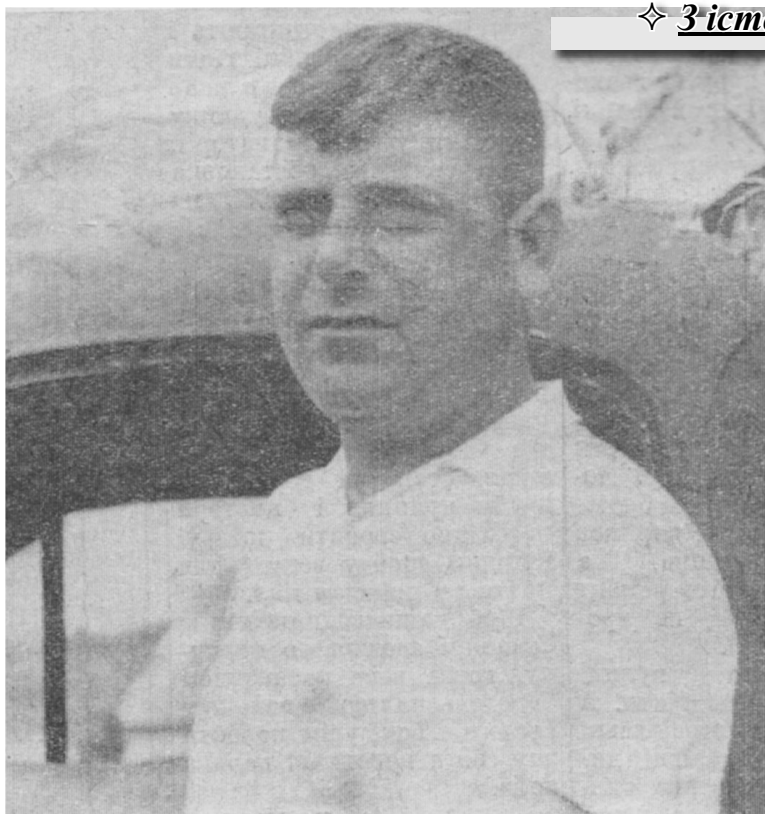
Працювали люди в ліспромгоспі дружно. Як і більшість у ті передвоєнні роки. Намагались виконати п'ятирічку за чотири роки. Це, звичайно, давалось не-

● **Справжній герой Сергій Якович Меркулов.**

легко. Хоч і заробітки мав хороші, вдома не обходилось без докорів. Дружина Надія скаржилась, що рідко буває вдома, що за роботою діти батька не бачать. Він лише втомлено усміхався й обіймав кохану. До війни Сергій встиг одружитися. Згодом в сім'ї з'явилося поповнення. Спочатку син Анатолій, згодом – дочка.

Одного разу, повернувшись з роботи, його зустріла заплакана дружина. – Війна! Пішов Сергій Якович боронити свою Вітчизну. Пішов, залишивши вдома молоду дружину і двійко діточок, старшому з яких було чотири роки. Пішов надовго. Десятки тисяч кілометрів фронтних доріг промережать колеса його

● **Сумлінно трудиться шофер колгоспу "Шлях до комунізму" Станіслав Петрович Крутоголов.**

військових машин, доріг, де повсякчас і на кожному кроці чатувала смерть...

1941-ий. Поблизу Гомеля відступаючі радянські війська ведуть важкі бої з ворогом. Не вистачає патронів, снарядів. Створилася загроза оточення. Їм на виручку послали колону автомашин з боеприпасами. Вів її командир взводу, трид-

цятирічний старшина Сергій Меркулов. Несподівано над колоною з'явилися німецькі літаки. Меркулов не розгубився. Він віддав команду і за хвилину колона зникла в лісі, де була надійно захищена густим гіллям. А коли загроза минула і можна було звертати на шлях, вдалині показалися фашистські танки. І Меркулов прийняв

рішення пробиратися навпростець через ліс. Пішов дощ. Час від часу доводилось витягувати машини з багнюки, вирубувати дерева, чагарники. 29 годин без перепочинку. 29 годин важкої фронтної дороги. А коли доставили боеприпаси на позиції, разом з піхотинцями ринулись в атаку на наседаючого ворога. "За винахідливість та виняткову мужність, виявлену... – говорилось в наказі, – нагородити старшину С.Я. Меркулова орденом Червоної Зірки." Так груди Сергія Яковича ще в 1941-му прикрасила перша бойова нагорода.

Другим за ліком орденом Меркулова нагородили під час визволення України. Йшли бої на річці Прут. Потрібно було переправитися на протилежний берег. Під щільним ворожим вогнем вдалося захопити невеличкий плацдарм. Однак ворог вперто й влучно вів вогонь по переправі. Гинули сотні бійців. Було зрозуміло, що діє коригувальник. Знайти і "викурити" його попросив дозволу Меркулов. Він перепливав на ворожий берег, зорієнтувався на місцевості та знайшов фріца на копиці сіна. Фашистського офіцера-коригувальника Сергій взяв у полон. А на його грудях

Продовження на 6-й стор.

З історії Березанщини

1969-ий: острів Даманський, перший газетяр району та гарячі василівські парубки

Закінчення.

Початок на 3-ій стор.

з'явився орден Бойового Червоного Прапора.

Та чи не найдорожча для Меркулова третя нагорода – другий орден Бойового Червоного Прапора. Коли він його “заробляв”, не надіявся залишитися в живих. На той час він уже був командиром автороти. Поспішав на трофейному “Віллісі” у Пльошти (Румунія), звідки тільки-тільки вибили фашистів. По дорозі посеред поля його обігнала така ж машина. Не встигла вона проїхати і ста метрів, як над нею пронісся “Мессершміт”. Машина зупинилась і Меркулов кинувся на допомогу. В автомобілі знаходився вбитий водій та генерал. На сидінні побачив генеральського картуза. “Дозвольте”, – попросив не за статutom. Схопив його й миттю кинувся до своєї машини. Фашист випустив довгу чергу по тікаючому “генералу”, на щастя промахнувся. Меркулов встиг ускочити до свого “Вілліса”. І почався нерівний поєдинок. Вісім разів пролітав “мессер” над самісінькою головою, як він вважав, радянського полководця. І кожного разу промахувався. Меркулов вижав із трофейного автомобіля все, що можливо. Він робив по полю неймовірно зигзаги, раптово зупиняв, потім рвав машину вперед, кидав її то вліво, то вправо. Зрештою у німецького аса закінчились набої й він відлетів. Високий командир (а це був генерал-лейтенант Авдюшенко) обняв бійця, що заради його спасіння ризикував своїм життям, а пізніше представив його до нагороди орденом Бойового Червоного Прапора.

... Орден Великої Вітчизняної війни I ступеня, орден Великої Вітчизняної війни II ступеня, орден Слави I ступеня, п'ять медалей. За кожними з них криється надзвичайна хоробрість, народжена кмітливість, пролита кров. Він брав на себе командування підрозділом, замінюючи вбитого німецьким снайпером командира. Перезовив боєприпаси по мінному полю. Виручаючи командира батальйону, штиком заковів двох фашистів...

І по сьогодні (1969 рік. – Авт.) герой і ветеран війни не полишив кермо автомобіля. Він трудиться шофером у радгоспі імені Петровського. Мешканці Кімівки та відділків господарства з радістю зустрічають його автомобіль-краніцу, на якій Сергій Якович Меркулов працює останні сім років.

НАЙКРАЩІ В РОБОТІ Й НА ЦЕНІ

Одним із найстабільніших та найкращих за багатьма показниками господарств і в цьому році був колгосп імені Ілліча (села Лимани та Вікторівка). Лиманівці першими почали здавати зерно на елеватор, першими відрепортували по за-

● В тому, що колгосп Ілліча з року в рік збільшує виробництво свинини, є її заслуга Алли Корінецької. Вона доглядає відгодівельну групу.

● Свинарка з Лиманів Олександра Олександрівна Коржова завжди докладає всіх зусиль, щоб покращити свою роботу.

● Один з кращих шоферів у Матіясовому Олександр Михайлович Шевченко. Коли Олександр береться до роботи, всі знають – не підведе!

кінчення жнив. На досить високому рівні знаходилося тваринництво господарства, зокрема свинарство. Того року Лимани неодноразово відвідували делегації з району та області з обміну досвідом.

Відзначились мешканці села і в культурній сфері. П'єсою “Шумить Дніпро” у виконанні місцевих аматорів розпочався огляд колективів художньої самодіяльності, передбачений II туром фестивалю самодіяльних мистецтв. Гра сільських акторів заслужила високої оцінки журі. Головні ролі в цій драматичній постановці, головною ідеєю якої було показати перемогу нового над старим, зіграли молоді вчителі Лиманівської школи Леонід Іванович Горбунов (Роман) та Ганна Іванівна Король (Софія). Запам'яталися глядачам і зоотехнік Катерина Іванівна Іванова (Валентина), і секретар сільської ради Раїса Сергіївна Коржова (Олена Марківна), і секретар парторганізації Федір Трохимович Булига (пожежник Карпо). Вдало виконували свої ролі вчителька Ольга Огієнко, комсорг Л. Коржов, обліковець О.П. Попов, завідувача сільським клубом Н. Морозова, піонервожата Л. Яценко.

СЕЛА ЗРАЗКОВОГО ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ

У 1969 році найкращими селами щодо громадського порядку були визнані населені пункти, що входять до Матіясівської сільської ради. За минулий рік в них не було скоєно жодного правопорушення. Велика заслуга в цьому активіст охорони радгоспу імені Петровського Василя Івановича Шевченка, директора Матіясівської восьмирічної школи Ніни Федорівни Грачової, керуючого відділком №3 (с. А.-Зорине) Анатолія Олексійовича Кравцова, парторга цього ж відділку

● Наймолодша доярка колгоспу “Прогрес” Марія Ількова. Вона довела добовий надій молока до 10 л.

Миколи Семеновича Мамаєнка, агронома Віктора Івановича Дорота.

Ці люди завжди й повсюдно наполегливо роз'яснюють односельцям необхідність суворого дотримання всіх прав громадського порядку. І це дає свої наслідки, бо громадський вплив на правопорушників у поєднанні з адміністративними заходами є великою силою, здатною повністю ліквідувати всі прояви антигромадської діяльності.

ЛЮБИТЕЛІ Й ПРОФЕСІОНАЛИ “ЗЕЛЕНОГО ЗМІЯ”

На жаль, в інших населених пунктах району, які теж могли б стати зразковими щодо належного громадського порядку, ситуація була не такою райдужною, як в Матіясовому. І причиною цього були любителі оковитої. А добряче хильнувши, їх звісно ж тягнуло на подвиги. Причому грішили цим як місцеві мешканці, так і приїжджі.

Микола Іванович Ковидар приїхав у райцентр із бригадою будівельно-монтажного управління облспоживспілки. Перше, з чим познайомився гість у Березанці, була чайна. Знайомство було настільки довгим і приємним, що Микола Івано-

● Кращий шофер колгоспу “Шлях до комунізму” (Дмитрівка) Іван Васильович Параньок завжди перевиконує норми.

вич не зрозумів, як вийшло так, що ліг він спати під парком, а прокинувся... у витверезнику. Люди його обслуговували дуже чемні. Вони трохи пожурили, виписали “добовий” в розмірі десяти карбованців (досить значна, як на ті часи, сума. – Авт.) і розпрощалися з гостем. Ця подія настільки вразила Миколу, що він ледь не заплакав і вирішив залити своє горе чаркою-другою. Наступного ранку Микола Іванович знову прокинувся у витверезнику. Проводи, як і раніше були чемними. “Квартира” і цього разу обійшлася йому в десять карбованців.

Шановний читач думає, що Микола поспішив на роботу. Не вгадали! Вийшовши з витверезника, Ковидар вже знайомою стежкою направився в чайну, святкувати своє звільнення. А від святкувавши, повернувся в райвідділ і, ледве тримаючись на ногах, почав доказувати правоохоронцям своє ставлення до них. Доказав! Його “виступ” так сподобався стражам правопорядку, що на ранок до “квартирних” йому виписали ще й два червінці (20 крб. – Авт.) штрафу.

Чого тільки не навигадує людина, коли хочеться випити. А коли, наприклад,

проводити чи веселля у когось, тут вже, як кажуть, і сам Бог велів. Прочули якось василівські парубки Владислав Синьогубко, Олександр Фугман, Михайло Коцур, Іван Громовий, Михайло Зеленко та Богдан Пилипонько, що за старим українським звичаєм за наречену з жениха могорич беруть. “То скільки візьмемо з краснянського жениха?” – запитав приятеля Сашко Фугман. Хтось запропонував затребувати відро вина. Але така пропозиція не знайшла підтримки. Владислав Синьогубко втрутився в розмову: “Нехай дає гроші, а випити зможемо на свій смак”. На тому й порішили: “Тридцять карбованців за наречену і ще п'ять за те, що випустимо автобус із гостями з села”. Поки гості вітали молодих, шестеро василівських “кунаків”, добряче напідпитку, юрмилися біля воріт.

Господарі швидко помітили хлопців і одразу здогадалися, що їм потрібно. Жених Михайло Свидницький з нареченою Орисею запросили їх до столу, адже є що їсти, й пити. “Нічого нас пригощати, – сказав Синьогубко. – Гроші давай, а випити ми й без вас знаємо де”. Гостям стало ніяково, а коли хтось із них сказав гостре слівце, парубки всі

як один закачали рукава й почали розмахувати кулаками. В баталію довелось втрутитись голові сільської ради Івану Давидовичу Вакарю. Жених, щоб не до кінця зіпсувати настрій гостям, заплатив запрошену суму.

Але й “непрошеним гостям” це даром не минулось. Пилипонька, Зеленка та Громового оштрафували на тридцять карбованців кожного. Синьогубко та Фугман на два тижні “затрималися” у райвідділі міліції, а Коцур отримав два місяці виправно-трудова робіт. Отак закінчився весільний похід гарячих василівських парубків.

А ось лиманівці Юрій Андрійович Гонтаренко, Микола Лазарович Чумаченко та Варвара Григорівна Гонтаренко опинилися перед товариським судом односельчан. Ні, випити у них було що. А ось закуски не вистачало. Тож і забралися Гонтаренко з Чумаченком у двір до однієї з найстаріших на той час мешканки Лиман Варвари Іванівни Горбурової та викрали у неї з курятника птицю. Вони тут же повідкручували курям голови й понесли здобич до своєї приятельки Варвари Гонтаренко. Незабаром про цю ганебну історію стало відомо всім лиманівцям. Тож і довелося червоніти “героям” на товариському суді, вислуховуючи гострі й справедливі виступи завідувача складом пальномасильних матеріалів Івана Васильовича Грищенка, директора місцевої школи Олександра Юхимовича Громового, слюсаря газобалонних установок Івана Захаровича Таращанського та завідувачою дитячими яслами Надії Дмитрівни Царенко.

Товариський суд вирішив оштрафувати кожного з порушників на 30 карбованців, а Варвару Гонтаренку направити на примусове лікування від алкоголізму. Матеріальний збиток Варварі Іванівни Горбуровій відшкодовано повністю.

Пам'ятайте, любіть і цінують свою історію, шановні читачі. І далі буде.

Б. ГАМУГА.

Вітаємо!

мама, чоловік **Олександр**, діти **Віктор і Катерина**.

У день ювілею, в прекрасний час, щирі вітання прийми ти від нас. Щоб злагода й мир панували в родині, щоб щастя всміхалось при кожній годині. Хай гарно працюється, добре живеться, все вміється, мріється і удається. Нехай обминають біль і тривога, хай стелиться довга життєва дорога. Здоров'я міцного і щастя без краю, усього найкращого щиро бажаєм. Нехай сонечко ясне тобі сил додає, а сива зосуля сто літ накує!
Селище Березанка.

Найтепліші слова привітань і побажань з нагоди чарівного ювілею – 60-річчя – коханій дружині, любій донечці, та матусі **Наталії Семенівні Кліщенко** дарують найрідніші люди –

Синоптики прогнозують

30 жовтня, субота. Вночі + 3... + 5 °С, вдень + 11... + 13 °С, мінлива хмарність.
31 жовтня, неділя. Вночі + 3... + 5 °С, вдень + 12... + 14 °С, сонячно.
1 листопада, понеділок. Вночі + 2... + 4 °С, вдень + 11... + 13 °С, слабка хмарність.
2 листопада, вівторок. Вночі + 5... + 7 °С, вдень + 13... + 15 °С, похмуро, невеликий дощ.
3 листопада, середа. Вночі + 11... + 13 °С, вдень + 15... + 17 °С, хмарно з проясненням.
4 листопада, четвер. Вночі + 11... + 13 °С, вдень + 15... + 17 °С, похмуро.
5 листопада, п'ятниця. Вночі + 9... + 11 °С, вдень + 14... + 16 °С, мінлива хмарність, невеликий дощ.

До уваги платників – тарифи за жовтень

До відома населення

Для споживачів ТОВ "Миколаївгаззбут": за наявності лічильника вартість 1 м³ природного газу складає: місячний тариф – 7,99 грн (з ПДВ), річний тариф – 7,99 грн (з ПДВ).
Для споживачів ТОВ ДК "Нафтогаз України": за наявності лічильника вартість 1 м³ природного газу складає: місячний тариф – 7,96 грн (з ПДВ), річний тариф – 7,96 грн (з ПДВ).
Для споживачів ТОВ ДК "Енерджі Трейд Груп" (ETG): за наявності лічильника вартість 1 м³ природного газу складає: місячний тариф – 7,97 грн (з ПДВ), річний тариф – 8,94 грн (з ПДВ).
Постачальник останньої надії ("Нафтогаз України"): місячний тариф – 16,56 грн (з ПДВ).
Транспортування газу коштуватиме 2,148 грн за 1 м³.
Електроенергія: 1,44 грн за 1 кВт*год. за споживання менше 250 кВт*год. За споживання понад 250 кВт*год – 1,68 грн за 1 кВт*год.
Водопостачання (грн за 1 м³): Березанська ОТГ – 24,95; Коблівська ОТГ – централізоване водопостачання – по лічильнику: 21,05 грн за 1 м³; без лічильника: квартири – 147,35 грн за 1 особу на місяць, приватні будинки – 84,20 грн за одну особу на місяць; Анатолівка – 11,00 грн, Тузли – 13,00 грн, без лічильника – 44,00 грн за 1 особу в місяць; КП "Ташинське" – для населення: за 1 м³ – 17,00 грн, для однієї особи

без лічильника – 68,00 грн, для бюджетних установ – 17,00 грн; Комісарівське ГКП – для населення: за 1 м³ – 20,68 грн, для однієї особи без лічильника – 93,06 грн, для бюджетних установ – 20,68 грн; Краснянське ЖКП – для всіх споживачів: водопостачання – 20,00 грн/м³; водовідведення – 7,72 грн/м³; ГКП "Краснопільське" – для населення: за 1 м³ – 20,42 грн, для однієї особи без лічильника – 81,70 грн, для бюджетних установ – 20,42 грн; КП "Дмитрівка" – для населення: за 1 м³ – 20,78 грн, для однієї особи без лічильника – 93,51 грн, для бюджетних установ – 20,78 грн.
Вивезення твердих побутових відходів (сміття): Березанська ОТГ: мешканці квартир та приватних будинків – 15,80 грн; Коблівська ОТГ: с. Коблеве, с. Виноградне, с. Морське, с. Новофедорівка, с. Федорівка, с. Рибаківка, с. Тузли, с. Анатолівка – 20,72 грн з 1 людини на місяць; с. Лугове – 16,29 грн з 1 людини на місяць; с. Українка, с. Бессарабка – 16,91 грн з 1 людини на місяць.
Водовідведення (каналізація) (грн за 1 м³): Березанська ОТГ – 28,15 грн; Коблівська ОТГ – 17,50 грн за 1 м³; без лічильника: квартири – 122,50 грн за 1 особу на місяць.

ПРОДАЮ ПОБУТОВУ ТЕХНІКУ Б/В З НІМЕЧЧИНИ: холодильники, морозильні камери, плити, пральні машини, мікрохвильові печі та інше. **ГАРАНТІЯ. ДОСТАВКА БЕЗКОШТОВНА.** Ремонт холодильників. Тел.: (066)156-65-52, (098)914-11-68 (с. Красне).

Куплю МЕД різних сортів, **МЕРВУ, ВІСК.** Аналіз, завантаження, розрахунок 100%. Повернення тари. Тел.: (093)686-59-66 (Владислав), м. Миколаїв.

Куплю МЕТАЛ чорний, кольоровий, у вас на місці. Транспорт, завантаження, порізка. Розрахунок 100%. Тел.: (050)573-01-23 (Владислав), м. Миколаїв.

РЕМОНТ І ОББИВКА М'ЯКИХ МЕБЛІВ. Тел.: (0512) 71-61-95, (067)515-50-81, (099)116-98-12, (093)609-83-55. **ТОРБЕНКО Віталій Іванович** (стаж роботи – 30 років).

З питань оголошень телефонуйте за номером: (05153)2-16-92.

КУПЛЮ мопед у будь-якому стані. Тел.: (099)000-12-20.

Повідомлення про початок процедури визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки

Виконавчий комітет Новоодеської міської ради повідомляє про початок визначення обсягу стратегічної екологічної оцінки, обсягу досліджень, методів екологічної оцінки, рівня деталізації інформації, що має бути включена до звіту про стратегічну екологічну оцінку (надалі – SEO) документа державного планування "Програма економічного і соціального розвитку Новоодеської міської територіальної громади на 2022-2024 роки" (надалі – ДДП).

Орган, що прийматиме рішення про затвердження ДДП – виконавчий комітет Новоодеської міської ради. Термін процедури громадського обговорення – 15 днів, тобто з 1.11.2021 по 15.11.2021.

Процедура громадських обговорень відбувається шляхом надання письмових пропозицій. Ознайомитися із заявою про обсяг SEO, отримати екологічну інформацію, у тому числі пов'язану зі здоров'ям населення, що стосується ДДП, можна на офіційному сайті Новоодеської міської ради – <https://nodmr.gov.ua/index.php/ogoloshennya>, контактний телефон: (093)373-84-15.

Орган, до якого подаються зауваження – виконавчий комітет Новоодеської міської ради за адресою: 56602, Миколаївська обл., м. Нова Одеса, вул. Центральна, 208, телефон: (05167)2-14-38, e-mail: nmiskarada@gmail.com, vid.invest.rada@ukr.net.

Строки подання зауважень і пропозицій – 15 днів з дати початку процедури громадського обговорення, тобто з 1.11.2021 по 15.11.2021.

Місцезнаходження наявної екологічної інформації, у тому числі пов'язаної зі здоров'ям населення, що стосується ДДП – управління екології та природних ресурсів Миколаївської облдержадміністрації та Новоодеська міська рада.

Необхідність проведення транскордонних консультацій щодо проекту ДДП відсутня.

Тут має бути ваша реклама
тут має бути ваша реклама

Печера	Стар. іспан. монета	Смоло-скіп	Церковний причет	Бчна поверхня масиву дороги	Чорний бурштин				
Рос. поет			Лука, моріг						
Амер. бальний танець	Етап змагання	Ріка у Перу і Бразилії	Місто у Перу						
			Наріст на голові корови						
Музей у Парижі	Місто у Фінляндії		Священний бик (спигет)	Автомобільний бункер			Джерело поетичного натхнення		
		Невільник		Невелика гробниця	Луцький автомобільний завод	Нота	Ікона	Будівельний камінь	Одиниця сили струму
Ріка у Пд. Африці	Валюта Вануату	Зображення Бога	Укр. повстанська армія		Стар. франц. монета	Відбиток ноги		2-й президент України	
Сосновий ліс	Цифра			Вулкан на Філіппінах		Хвалебна духовна пісня		Великий безлісний простір	
Закрита метал. посудина для рідин			Миттєве сяйво				Столиця Індії		Нова економічна політика
Япон. письменник			Супутник Юпітера	Частина фільму				Англ. одиниця площі	Плодове дерево
			Цар Іудеї			Нота		Шведкісна автострада	Музичний пацюк
Слов'янський бог грози	Хім. елемент, метал	Чи		Шах-райство	Місто у Бразилії	Столиця Екваторіальної Гвінеї			Марка укр. літаків
Рослинні драгли з мор. водоростей		Різновид кетлів	Байкало-Амурська магістраль			Стар. франц. монета		Широке жіноче пальто	
Рос. автомат	Ссавець родини котячих	Урочистий вірш	Верховна ...	Вид обличчя спереду			Сидіння для вершника	Ріка у Сибіру, притока Обі	Іспан. письменник
Мова програмування			Итал. живописець				Итал. письменник і філософ	Місто у Пакистані	
			Місто у Румунії				Високо-вулканізований каучук		
Міцний алкогольний напій			Узбецький барабан				Цупке вовняне суєно		
Чоловічий голос	Франц. драматург	Забава			Рожево-жовтий копир			Кохачка, схожа на бджолу	

БЕРЕЗАНЬ
Свідоцтво про держреєстрацію друкованого ЗМІ, серії МК №1106-603/ПР, газета ПП "Редакція газети "Березань".

Видавець: ПП "Редакція газети "Березань". Індекс – 81101. НАША АДРЕСА: 57401, смт Березанка, вул. Центральна, 14. ТЕЛЕФОН для довідок: (05153)2-16-92. E-mail: berezan_gazeta@ukr.net. Точність даних і достовірність фактів – на совісті авторів. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції.

Обсяг – два друкованих аркуші. Комп'ютерний набір редакції газети "Березань", зверстано і віддруковано в обласній друкарні (м. Миколаїв, вул. Георгія Гонгадзе, 3). Комп'ютерна верстка М.М. Ганжі. Тираж 1185. Зам. 860. Під. до друку 27.10.2021.

Редактор
Л. Дехтяренко